

Arrest

nr. 211 522 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten: T.A. , geboren op 13.07.1983 onderdaan van Marokko wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die

het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, S. D. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 13.02.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen zoals mededader.

Betrokkene heeft familie op het belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum"

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoekers.

Dat de vijf broers van verzoeker en zijn zuster hier allen legaal in België verblijven. Overige familieleden van verzoeker leven in Frankrijk.

Verzoeker heeft derhalve nauwelijks nog familiebanden in zijn land van herkomst.

Er wordt thans ook een procedure tot gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonbroer, de heer [Z.A.] (stuk 2), opgestart bij de gemeente op basis van artikel 47 Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst uitdrukkelijk op art. 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekster werden niet zorgvuldig afgewogen.

Dat de materiële motiveringsplicht derhalve is geschonden.”

2.2. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoeker dat hij de formele motiveringsplicht geschonden acht omdat de bestreden beslissing met geen woord rept over zijn vijf broers en zijn zus die volgens hem allemaal legaal in België verblijven. Hij verwijst hierbij ook naar artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker verkijkt zich op de motivering van de bestreden beslissing. Deze stelt immers: *Betrokkene heeft familie op het belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.”*

2.4. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te meer daar uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Verzoeker blijft echter in gebreke dergelijks aan te tonen.

2.5. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn procedure tot gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonbroer dient de Raad op te merken dat hij deze procedure heeft opgestart op 16 augustus 2016, nadat de bestreden beslissing werd getroffen. De verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die haar niet bekend waren op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 6 EVRM. Schending van het vermoeden van onschuld. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald hij het grondgebied moet verlaten.

Verzoeker werd inderdaad door beschikking van de raadkamer in vrijheid gesteld, mits betaling van een borgsom.

Zijn zaak werd verwezen naar de correctionele rechtbank, alwaar verzoeker zijn onschuld staande zal houden.

Verzoeker stelt nadrukkelijk dat hij onschuldig is.

Hij wenst zich derhalve ten volle te kunnen verdedigen voor de correctionele rechtbank.

Artikel 6 EVRM stelt dat ieder recht heeft op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst in casu naar artikel 6.2 EVRM: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Dit vermoeden van onschuld of "presumptio innocentiae" is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, aangezien hij op 13.02.2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen zoals mededader.

Verzoeker verwijst naar het eerste onderdeel van dit middel.

Hij houdt zijn onschuld staande en stelt dat in casu het vermoeden van onschuld speelt. Ieder heeft recht op een eerlijk proces.

Met betrekking tot het vormen van potentieel gevaar voor de openbare orde stelt verzoeker dat er nader gemotiveerd dient te worden met betrekking tot de feiten en de proportionaliteit van de beslissing.

Verzoeker maakt zich immers sterk dat hij zal vrijgesproken worden, aangezien hij met de hele zaak niets te maken heeft.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat er krachtens artikel 74/14 § 3, 1° een risico op onderduiken bestaat, aangezien betrokkene geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Verzoeker begrijpt met de beste wil van de wereld niet waarom verwerende partij in casu een risico op onderduiken aanwezig acht.

Verzoeker woont thans immers samen met zijn broer [J.T.] samen te 2018 Antwerpen, [...].

Van een eventueel risico op onderduiken kan dan ook geen sprake zijn.

Bovendien heeft verzoeker thans een procedure tot gezinshereniging opgestart met zijn Nederlandse schoonbroer, zodat hij geen enkele reden heeft om onder te duiken."

2.7. Voor wat betreft de eerste twee onderdelen van het middel: deze zijn gericht tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het houdt in dat zelfs indien verzoekers kritiek gegrond is en het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet komt te vervallen, de bestreden beslissing nog overeind blijft doordat ze nog steunt op het motief inzake artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit motief laat verzoeker totaal onbesproken zodat het overeind blijft.

2.8. Het derde onderdeel van het middel is gericht tegen de toepassing van artikel 74/14,§3, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België. Verzoeker kan hiertegen niet dienstig aanvoeren dat hij "thans" samenwoont met zijn broer. Verzoeker toont dit niet aan en alleszins kan een gegeven dat "thans" opduikt de vaststelling in de bestreden beslissing niet onderuit halen dat hij geen officiële verblijfplaats had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Om dezelfde reden kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de procedure gezinshereniging die hij "thans" heeft opgestart met zijn Nederlandse schoonbroer. De regelmatigheid van een beslissing wordt beoordeeld op grond van de elementen waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. In een derde middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Schending van het Hoorrecht. Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 6 en 8 EVRM."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: (...)

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:(...)

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand en familieleden diende in rekening te worden gebracht.

Verzoeker wijst op het feit dat hij reeds langer dan vier jaar in België verblijft; Al zijn vijf broers en zijn zus verblijven hier op legale wijze.

In zijn land van herkomst heeft verzoeker geen familieleden meer wonen waarmee hij nauwe banden onderhoudt. Al zijn naasten leven hier in België.

Verzoeker heeft ook een procedure tot gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonbroer ingesteld in België op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft dus zeker en vast een gezinsleven in ons land.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn onschuld uitschreeuwt met betrekking tot zijn strafzaak die hangende is bij de correctionele rechtbank. Hij is er stellig van overtuigd dat hij vrijgesproken zal worden.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen

leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

2.10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.11. De Raad verwijst naar de bespreking van de voorgaande middelen. Dat verzoeker bij zijn horen door de verwerende partij zou hebben verwezen naar zijn gezinsleven met zijn broers en zus had geen aanleiding kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De procedure tot gezinshereniging die hij heeft opgestart met zijn Nederlandse schoonbroer dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en dus had verzoeker dit niet kunnen meedelen bij zijn gehoor door de verwerende partij alvorens zij de bestreden beslissing trof.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA